

Kaartje.

En kärlekshistoria från Syd-Afrika.

Kaartje Fortaine var ej hvad man kallar inbils, men hon kunde inte rå för att hon visste sig vara den vackraste flickan i Wynberg. Vacker är kanske icke rätt ordet. När hon tittade i den spruckna spegeln som hängde i hennes mors sängkammare mötte hon ett ovanligt ansikte, upplyst af ett par stora sammetsmjuka ögon, hvilka med blyg beundran blickade tillbaka på sin egarinna. Hennes hy var mjuk och brun, som en mogen hasselnöt, hennes näsa liten och välformad och mellan de svallande röda läpparne lyste perlhvita tänder fram när hon log, hvilket hände mycket ofta. Blickar af beundran sändes henne hvarje gång hon var inne i den lilla staden, vare sig hon var klädd i den enkla bomullsklädningen och kom bärande en korg tvärt på hufvudet eller hon strålade i den malajiska kvinnans pittoreska galadräkt.

Kaartje var alltid lika vacker och blygsam. Men i hennes ögon låg något som förrådade det heta sydlandska blod som flöt i hennes ådror, kärlek, hat och en glimmande aning om ett hotande öde.

Hon visste det väl, ehuru hon icke hade det fullt klart för sig. Hennes folk, denna sällsamma och vidskepliga ras, hade vid hennes födelse spått att hon icke skulle bli lik andra kvinnor. Med denna icke i sitt hufvud, utan att ana hvad den innebar, hade det rundögda, skinnande bruna barnet vuxit upp till en skön kvinna.

Friare hade hon naturligtvis i mängd. Men sin tro hade hon måst gifva en ung malajisk snickare vid namn Abdol, hvilken dock olyckligtvis hade få utsikter till ett angenämt samlif med henne. Hon försökte icke följa att hon icke det minsta brydde sig om honom. I själva verket visste hon ännu knappt hvad kärlek var, utan betraktade Abdol som ett nödvändigt ondt, hvilket man fick bära med så mycket tålamod som möjligt.

Det var i September. Kaplan det vår hade klädt bergen med grönska och dalarne med rika blomsterskatter. En afton är Kaartje med en korg tvätt på väg till Groote Constantia. Solen höll just på att gå ned och göt smekande strålar öfver den unga vackra kvinnan, som med glädlig gång skyndade mot sitt mål. När hon nalkades kullens topp, liknade hon en gudinna af brons, full af värdighet och öfverjordisk fågning.

Vid de engelska soldatbarackerna stod en ung man och betraktade henne med beundrande blickar. I följd af solen blef hon honom icke varse, förrän hon var honom helt nära. Då mötte hennes svarta ögon hans. Hon kände hur en varm färg spred sig öfver ansikte och hals. Hon fortsatte sin väg utan att se sig om, men hennes instinkt sade henne att hon mött det mystiska öde, som för så länge sedan blifvit henne förutsagt.

Sir Evelyn Burchard återvände till barackerna som i en dröm. Han var knappt mer än en yngling, men han kände att denna mörka skönhets kommit i han väg för att aldrig lämna honom — vare sig hon skulle bringa ondt eller godt.

Nästa gång han fick se henne, passerade han genom Winberg med sin bataljon. Hon stod vid en fiskhandel och betraktade ifrigt de förbimarscherande soldaterna. Genast upptäckte hon Burchard, och i det hon lutade sig något framåt såg hon honom stadigt i ansiktet. Han var nära att stanna, men återvann i tid själfbehärsningen samt fortsatte sin väg mekaniskt, i sitt sinne förbannande sin pligt, den dammiga vägen, den skrallande musiken, den starka bettan — med ett ord allt, som kunde gifva luft åt hans missträknung.

Äf en händelse hade Abdol stått bredvid Kaartje och observerat den blick, som växlats mellan henne och officeren. Abdol hade sett kärlekens blick i hennes svar-öga och förstod att den icke tändts för hans egen räknung.

Allt det dolda, ondskefulla och svartsjuka i hans natur bröt ut och i rasande ton skrek han:

"Du känner den mannen?"

Kaartje lät höra ett likgiltigt skrätt och begaf sig in i huset. "Nej", svarade hon öfver axeln, "det gör jag inte. Men någon dag kommer jag kanske att göra det!"

Han gick sin väg under högljudna uttryck af raseri. Han var mera än till hälften rädd för henne och höll af henne på sitt sätt, men liksom alla österns män betraktade han kvinnan som något ytterst underligt och såg i henne endast ett arbetsdjur. Han visste att Kaartje var vacker samt att andra män fikade efter henne och egnade henne sin hyllning i smyg. Detta gjorde honom endast stolt, men han hade aldrig tänkt sig en hvit rival och svor en helig ed att döda engelsmannen, om han någonsin såg honom och Kaartje tillsammans.

Hvarje afton gick den unge Burchard till det ställe där han först mött sin gudinna, och till slut fick han se henne komma upp för kullen mot honom. Han gick henne till mötes och blottade sitt hufvud.

"Jag visste att ni skulle komma", var hans enda hälsning.

Icke ett ögonblick föll det honom in att tänka på skillnaden i ras. Han kom endast ihåg, att han hade framför sig en strålende kvinna och att hvarje nerv i hans kropp vibrerade vid beröringen med hennes lilla välformade hand.

Tyst leende svarade hon honom på utmärkt engelska:

"Jag visste att ni skulle vara här — älskade", tillade hon i en hviskning.

Burchard ledde henne in under trädens skugga. Hon följde honom viljelöst. Men när de voro utom synhåll från vägen, släppte han hennes hand och lutad mot ett träd insöp han hvarje linie i det sköna, ansiktet och den härliga gestalten.

Han öppnade armarna. Utan ett ord sjönk hon i hans famn.

Så kom Kaartje afton efter afton upp för kullen på vägen till Groote Constantia, tills mandelblommestren föll af och de unga drufvorna började svälla och aprikoserna hängde frestande från de tyngda grenarne. Hennes vänner och släkt hade iakttagit den förändring som försiggått med henne, men de kunde icke säga hvad det var. Hon hade blifvit vackrare och ståtligare, men äfven mera otillgänglig än någonsin. Man hviskade att hennes själ var en ung malajisk prinsessas, som

nu för länge sedan var död men som hade lefvat när malajerna voro ett mäktigt folk under en egen kung.

Men Abdol förstod väl, att orsaken till hennes förvandling var kärlek, en kärlek som icke han ingifvit, och han lade mörka råd hur han skulle kunna utkräfvat hämd. Han visste icke, hvem engelsmannen var eller när och hvar hon träffade honom, men han var fullt säker på att de hade möten.

En afton följde han efter henne på vägen till Constantia, vred på sig själf för det han icke förr tänkt på detta sätt att lösa gåtan. Det började just mörkna och himlen glödde med denna mjuka ametystfärg, som är så betecknande för Syd Afrikas korta skymning.

Han följde henne på afstånd men kunde med lätthet urskilja hennes hvitklädda gestalt. Till slut stannade hon, och han såg henne sluta sig till en man som väntat på henne. Blodet steg honom till hufvudet och hjärtat bultade våldsam mot refbenen. Nu hade han den i fallan och nu vore hans hämd säker. Allt civilisationens mildrande inflytande var borta. Mannen var åter en vilde, törstande efter blod och hämd.

Han smög sig sakta upp till det ställe, hvarifrån han sett dem försvinna, och hans vakna öra kunde snart urskilja deras röster. Tyst kröp han framåt, döld af träden och skyddad af mörkret. Till slut var han så nära, att han kunde vidrör dem med sin hand.

Hop låg i Burchards armar och de talade sakta.

"Ja, älskade, kanske är det skrifvet att jag skall blifva din lycka."

Ehuru utom sig af raseri kunde Abdol icke underlåta att beundra hennes ljufva röst, hvars blottade tonfall var en smekning.

Han höll andan af fruktan att de skulle upptäcka honom och för att kunna uppfånga Burchards svar.

"Det måste vara så skrifvet", svarade han, "ty du är min lycka och utan dig har lifvet intet att bjuda mig."

Hans läppar sökte hennes. Abdol snarare kände detta än han kunde se eller höra det. Efter en paus bröt Kaartjes röst tystnaden.

"Men kanske jag bringar dig olycka. Det finns goda och onda andar. Hur kan du veta, älskade, hvilka jag hyser inom mig?"

"Du är allt det godas och skönnas kropp och själ, min älskling", hviskade han, "hur skulle du kunna bringa annat än himlasänd lycka för den man, som har vunnit din kärlek?" Därpå förändrade han rösten. "Har din lumpne 'fästman' plågat dig igen?"

Hon skrättade.

"Abdol? Äh han är afskyvärd, skulle med glädje skaka honom från mig — som en geting från min hand — men han vill icke höra på det örat. Jag hatar honom!"

"Jag blir väl tvungen gifva honom en duktig portion prygel, det svarta djuret!"

Hennes skrätt klingade åter i den varma natten.

"Men jag är svart, min herre —"

"Du! Du skall icke säga så, Kaartje. Du är en drottning, en solens gudinna, och när vi äro gifta min älskling, skall ingen våga säga något sådant."

"Men Abdol, det stackars nätet, tror att jag skall gifva mig med honom. Ett malajiskt bröllop är något storartadt, Evelyn, du —"

"När du blir lady Burchard, min skatt, får du ett bröllop som blir mera storartadt än någon malaj kan bjuda, idel hvitt siden och orangeblommor och allt möjligt. Och kyrkan blir full af soldater och förnåma damer — men du måste bli kristen, Kaartje?"

Hennes svar kom utan tvekan. "Min herres vilja är min. Jag blir hvad du vill, älskade!"

En suck af lättad undslapp honom och han undrade, hur hon skulle taga sig ut i europeiska kläder och hvad hans mor skulle säga om allt det här.

"Tala om för mig igen, Evelyn, allt hvad jag får se och vara med om där vi äro gifta."

Med ifrig, grossaktigt röst började han åten rulla upp de tjusande tafloerna, af hvilka de tillsammans njöto utan en aning om hvad som lurade bredvid dem.

Först visste Abdol icke hvad han skulle göra, men nu var hans bedömt fattadt. Det vore alltför farligt att döda engelsmannen. Men den föraktliga ton, med hvilken hon yttrat "stackars nät", gjorde honom utom sig.

Månen steg fram öfver bergen, och göt sina sina silfverstrålar öfver skogen. Det blef så ljus, att han kunde se den ömma glöden i Kaartjes ögon och den lidelsefulla kärleken i den hatade rivalens blick. Ännu mer ursinnig af denna syn steg han fram.

"Säg?"

Det var en fråga, en hotelse, som kylde ned till kvinnans hjärta och kom Burchard att störta fram med en ed. Nu viste hon allt. Hennes lifs mystiska öde stod stod nu klart för henne: döden.

Abdol stod med armarna i kors öfver bröstet, med den lågande blicken endast fäst på flickan som skulle ha blifvit hans brud.

Hon talade helt lugt. "Hvad vill du här? Hvarför har du följt efter mig?"

Han försökte skratta. "Endast för att se hur du kan älska en man, Kaartje, för att se hur du hållit dina löften."

Burchard afbröt:

"Härifrån, din skurk, annars krossar jag hvarje ben i din kropp!"

Den svarte mannens små ögon gnistrade och hans tjocka läppar kröktes triumferande.

"Godt!" svarade han lyfte armen och sänkte knifven i Kaartjes bröst. Med ett skärande skri sjönk hon till marken. Burchard sökte kasta sig öfver mannen, men denne gjorde sig fri och var nästa ögonblick försvunnen.

"Min älskling", hviskade Burchard, i det han knaböjde vid Kaartjes sida och tog henne i sin famn, "hvar träffade han dig? Kan du lägga armarna om min hals, så skall jag bära dig till närmaste hus."

Hennes stora djupa ögon blickade långtansfullt in i hans.

"Älskade", flämtade hon, "jag dör — det är mitt öde — men jag är — lycklig, jag har lärt känna kärleken — kyss mig Evelyn — och glöm ej —"

Månen steg allt högre på fästet, vinden suckade stilla i träden, en skogsdufva började sakta kuttra i tro att dagen var inne.

På marken var allt tyst. Man hörde endast de våldsamma snyft-

ningarne från en mau, som låg försänt i dödlig sorg.

Många år gingo och generalen sir Evelyn Burchard vann rika lagrar på slagfältet. Han blef ytterst eftersökt i de högsta kretsarne, men hans ansikte bar alltid en sorgseu prägel och ingen af societetens sköna förmådde göra intryck på hans hjärta. Det hade blifvit ett faktum att han aldrig skulle gifva sig.

"Någon olycklig ungdomskärlek", hviskade man, "det påstås att han aldrig skall glömma den."

Och för en gång talade skvallret sannt.

CROTTY & GROSS.

Main Str., midtemot City Hall.
FASTIGHETSMÄKLARE.
Billigt farmland i Springfield municipality nära Goner, Tyndal, Selkirk och Beauséjour stationer. Priserna äro från \$1.00 till \$8.00 pr acre mot en wondedel kontant resten på nio årliga afbetalningar. Lis-tor och kartor på begäran.

John F. Howard & Co.

Apotekare och Kemister,
midt emot postkontoret.
Begagna Howard's "Hard Water"
vål, ty den är den bästa i hårdvatten.

F. A. DRUMMOND

339 MAIN ST. WINNIPEG
Agent för Northern Assurance Co
London, England. Grundadt 1886.
Kapital \$6,000,000.
Stads- och Farnaffärs ombesörjare.

THOS J. PORTE.

MAIN ST. MCINTYRE BL.
Sjykt: "den röda brunen."
Sitt omkostnader-liten förtjänst. Orders
pr post ombesörjas noga. Era fin
reparationer.
Juvelerare. Winnipeg.

Nykterhetshotellet "SVEA"

Midt emot C. P. R. station.
Är det billigaste och lugnaste ställe
du kan stanna på under din vistelse
i Winnipeg.
Obel 75 cent pr dag eller \$3.50
pr vecka.
H. A. Meyer.

Scandinavian

HOTELL.

Midt emot C. P. R. stationen,
WINNIPEG, MAN.
Resande tillhandahåller Rum och
Spisning för \$1.00 om dagen. För
längre vistande beviljas bättre
villkor.

Obs! Cigarrer, öl och de bästa vi-
ner finnas ständigt på lager.
O. SIMONSON.

Dr E. W. Montgomery,

Läkare & Kirurg.
Office: 430 Main St. Winnipeg
Telefon: Kontor 830, Bostad 94

DR O. BJÖRNSSON

Läkare och Kirurg.
Mottagningstid: 1-2.30 e. m. 7-8.30
e. m. Tel. 1156.
618 Elgin Av.

John Erzinger,

Tobakshandel i Parti & Minut
MCINTYRE BL. 418 MAIN ST.

Önskas byta.

En välbekant gadesegendom, bestående
af ett nytt bostadshus, 5 rum och kök
samt killare fröte tomt, önskas byta mot
en farm, som ligger i något välkänd
distrikt i Alberta. Kreatur och red-
skap öfvertages. Svar till "Ax", Cana-
das office, Winnipeg, Man.